

XIV. ПРИ КЪЩАТА НА МАРКО

Скоро излязоха от храсталака. Майстор Мърконя водеше Хлапич за едната ръка, а Гита за другата. Разбира се, че така беше много хубаво да се пътува през ливадата на месечина. Хлапич разказваше на майстора за черния човек и за кравата на Марко.

След това излязоха на пътя и къщата на Марко се виждаше вече наблизко. Скоро стигнаха до нея. Около къщата всичко беше спокойно и се виждаше, че още никаква беда не се беше случила. От обора се чуваше звънче. Това беше онази хубава шарена крава, която вътре хрупаше сено и звънеше със своя хлопатар на врата.

О, колко щастлив беше Хлапич сега, когато видя, че е дошъл на време, защото черният човек още не е отвел кравата!

Беше преди зазоряване.

В къщата беше съвсем тихо. Марко и майка му още спяха.

Тогава Хлапич почука на вратата, а майката на Марко излезе, за да види кой е.

Сега Хлапич ѝ разказа защо е дошъл и ѝ каза да пази кравата си.

Когато майката на Марко чу за какво става дума, вдигна ръце към небето три пъти и благодари на Бога, че ѝ изпрати Хлапич.

Ако черният човек ѝ беше отвел кравата, тя и Марко щяха да останат само с десет гъски. А с десет гъски не може да живее майка с дете.

„Сто пъти ти благодаря, дете мое!“ - каза тя и прегърна Хлапич.

След това Хлапич се сбогува с нея и продължи пътя си с майстор Мърконя и Гита, които го чакаха на пътя.

Майката на Марко веднага се облече с най-хубавите си дрехи и отиде в общината за стражаря.

От този момент всяка нощ двама общински стражари пазеха малката ѝ къщурка, Общинските стражари са много смели, те чуват и виждат надалеч и където пазят те, там на никого нищо не може да се случи.

Но черният човек не дойде нито тази, нито следващата, нито на третата нощ; изобщо не дойде. Така че всеки от стражарите изпуши по тридесет лули – всяка нощ по три лули – и след това повече не идваха.

Хората след няколко дена намериха един мъртъв човек, който беше паднал сигурно през нощта там от онази отвесна скала, която кошничарят беше показал на Гита и Хлапич на месечина.

Този мъртъв човек беше загърнат с черен плащ. Това беше черният човек, който така беше завършил живота си на злосторник.

Когато облакът покри месечината, той сигурно минавал край тази скала и паднал и се убил.

Така, онзи същият облак, заради който Хлапич и Гита толкова въздишаха в храсталака, донесе спасение на тях и на майката на Марко, а и на майстор Мърконя. Ако не беше този облак, бог знае, дали през онази нощ черният човек нямаше да погуби всички.

Затова винаги трябва да почакате малко, преди да започнете да въздишате.

***

И така, сега всички опасности и злини от пътешествието на Хлапич свършиха. Онова, което предстои, е само тъй голяма радост и щастие, на което Хлапич сигурно не се надяваше преди осем дена, когато сам и натъжен се приготвяше в нощта и в тъмнината да избяга от майстор Мърконя.